

A NYÚL AKTA

HOWARD MATHEU KÜLÖNÖS ESETEI

A sorozat megjelent részei:

**A HARMADIK
A NYÚL AKTA**

Előkészületben:

**AZ ELLOPOTT KARÁCSONY
A FÁRAÓ JOGARA**

HOLDEN ROSE

A NYÚL AKTA

DETEKTÍVTÖRTÉNET

FÓNIX

© Kovács Attila, 2015

Ezen kiadvány sem részben, sem egészben nem másolható, nem tárolható visszakereshető rendszerben, nem tehető át semmilyen formátumba, sem elektronikus, sem mechanikus, sem fénymásolt, sem más fotóeljárással rögzített formában a jogtulajdonos és a kiadó írásos engedélye nélkül.

ISBN 978 963 7051 72 2

Főnix Könyvműhely
Felelős kiadó: Farkas Zoltán
Főmunkatárs: Hudácskó Brigitta
Média: Kiss Alexandra

Szerkesztés, korrektúra: Vas Annamária
Borító, illusztráció: Varga Zsolt
Kézírás: Grób Ella

Nyomta és kötötte: Kapitális Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: ifj. Kapusi József

*Antinak, Bertinek, az anyukájuknak
és a kis Emmának.*

És köszönet Lalinak az értékes segítségért.

HOWARD MATHEU VAGYOK

Nyolc éve és öt hónapja születtem itt a kikötőtől nem messze, Southamptonban.

Apukám újságíró, anyukám reklámokat készít. Van egy húgom, Cattie, aki még nagyon kicsi, csak két-éves. A nagyim azt mondja, alacsony vagyok, de a papi szerint megnövök majd, csak várjam ki. Tavaly a harmadik legjobb tanuló lettem az osztályban, mert a Lincoln lányok mindent tudnak.

Én nem tudok mindent.

Ezt a sztorit csak akkor olvasd el, ha nem félsz nagyon a sötétben!

Tudod, ez a baj nem talált volna ránk, ezt bizony mi kerestük magunknak. Olyan dologba ütöttük az orrunkat, amitől még a felnőttek is félnek. Jól tettük? Nem tudom. Sok mindent megmagyarázok, mire a végére érsz, de erre az egy kérdésre neked kell megtalálnod a választ.

PATRICK ÉS A NYUSZI

Az egész úgy kezdődött, hogy reggel anyu tök ideges volt. Máskor is van ilyen, de akkor inkább elvonul, meg nem szól semmit. Ezen a reggelen viszont kiabált velünk. Először Cattie, a húgom húzta ki a gyufát, mert nem akart valamit megcsinálni úgy, ahogy sohase akar semmit megcsinálni, ezért nem is értettem, mi volt ebben aznap különleges.

Apuval is összezörrentek valamin, de azt nem hallottam, mert az ilyet mindig suttogva intézik, és állandóan elfordulnak. Aztán apu, ahogy máskor is, kijelentette, ne a gyerekek előtt, és intett a kezével, hogy később majd megbeszélük.

Anyu ezt megint csak nagyon mérgesen fogadta. Egy pillanatig azt hittem, leginkább apura haragszik. Próbáltam kitérni az útjából, és helyeselni mindenre. Aztán mégis megkaptam a magamét, mert még visszamentem a szobámba a tollaimért.

Csak nem mehetek tollak nélkül suliba...

Ő mégis kiabált, pedig szerintem nem volt igaza. Hiába mondta, hogy késésben vagyunk, meg jobban is figyelhetnék, mikor bepakolom a táskámat. Aztán az

iskolánál csak kitessékelt az autóból, vissza se nézett. Most komolyan! Nem hagyhattam otthon a tollaimat...

Szóval, ezek után nem is csoda, hogy elkezdett járni az agyam. Azon gondolkodtam, lehetséges-e, hogy anyu már nem is anyu, hanem kicserélték az idegeinek. Ez elsőre butaságnak hangzik, de vajon feltűnne-e bárkinek, ha igazán megtörténne? Tegyük fel, ha úgy nézne ki teljesen, mint az igazi, meg úgy is viselkedne, viszont többet kiabálna; észrevenné valaki ezt a kis változást? Valószínűleg először senki sem gyanakodna, csak sajnálnák. Azt gondolnák, nehéz most neki, mert valami felnőtt baja van. Az ilyeneket az emberek nem mondják el senkinek, csak kiabálnak egy kicsit. Aztán később mennyire meglepődnének, amikor kiderülne, hogy robot!

Na jó, nem kell félni, az anyukám nem földönkívüli, csak valami felnőtt baja van, amit nem köt az orunkra. Ezért megszid minket néha ok nélkül, hogy észrevegyük, mennyire nem magától lett rend a szobában, vagy főtt meg a vacsora.

Sokszor gondolkodom efféle dolgokon, van is néhány nem túl kellemes élményem az ilyenekkel, majd mesélek még erről. No, de sose jutunk a végére, ha folyton erről beszélek...

A lényeg, hogy gyanútlanul baktatok az iskolaudvaron, elmerültem az előbb említett gondolataimban, egyszer csak becsapódik mellém Nita. Nem vagyok egy féltős gyerek, de ez a lány mindennap meg tud ijeszteni, ahogy megjelenik mellettem. Olyan gyorsan közlekedik. A vörös haja úgy lobogott, mintha minden

tincs külön, szentelenül vidám életet élne. És a szeme a szokásosnál is jobban csillogott. Ez bizony mindig bajt jelent!

Ezúttal egy elsőst is vonszolt maga után. Szerencsétlenül látszott, hogy bárhol máshol szívesebben lenne. Rá volt írva az arcára: akármit mondott a lánynak, már megbánta.

– Van egy új ügyünk – kezdte Nita, mintha valami nyomozóiroda lennénk, és ő szállítaná az eseteket.

– Nem vagyunk nyomozóiroda, és nem te szállítod az eseteket – tisztáztam rögtön az elején, de mintha a falnak beszéltem volna. Szerintem meg sem hallotta.

Való igaz, hogy volt már legalább egy sikeres ügyünk, de azt inkább megúsztuk, mint felgöngyöltettük. Nita okos lány, és mindent megért, főleg ha lassan mondd neki, de ezt az egyet nem akarja elfogadni.

– Patricknek eltűnt a nyuszija! – közölte, és kikortort egy fényképet a fiú táskájából, amin egy kisbaba feküdt pelusban, mosolyogva, a kezében egy plüssnyúllal. Patrick Sellers még Cattie-nél is kisebb volt a képen, de azért hasonlított önmagára.

– Ó, így már mindjárt más! – gúnyolódtam.

– Tényleg? – csillant fel Nita szeme.

– Nem.

– Na, ne legyél már ilyen morgós! – unszolt. Közben megint eszembe jutott a reggel, meg hogy anyu milyen mérges volt mindenért, és azt gondoltam, talán én is azért ódzkodok ennyire az egészsztől, mert átragadt rám a morgás. – Itt ez a kis Patrick. Egyetlen barátja a nyuszija – folytatta Nita –, ami mindig vele

volt, azzal aludt mindennap, már egész kicsi kora óta, és most meg nincs sehol! Howard Matheu, ha ez nem vész helyzet, akkor nem tudom, mi az... Ne legyél már ilyen...

– Jól van – állítottam meg a szóáradatot. Ha a teljes nevemen szólít bárki, azt már nem lehet csak úgy elhessegetni. – Ha Gil is belemegy, akkor megkeresük neki!

Nita ezzel elkönyvelte a győzelmet, és igaza is volt. Ha lelkesítésversenyt írnának ki egyszer a suliban, akkor ő simán megnyerné, ellentétben Gillel. Ez a lány csak odamegy ahhoz a félénk sráchoz, és már fel is pörgette. Gil ugyanis normál esetben mindenben csak mereng, sokat jegyzetel, ritkán cselekszik. De Nita valahonnan ismeri az ellenszert. Ez látszott az arcán, ahogy továbbrobogott, meg a kárörvendő vigyor. Közben fogta Patrick kezét, aki szinte röpült utána. Lobogott, mint egy zászló.

Mi hárman, Nita, Gil meg én vagyunk a CWTT. Az iskolánkról neveztük el a csapatunkat, ezért hívjuk Crown Wood Titkos Társaságának. Nem vagyunk osztálytársak, csak egy évfolyamba járunk. Gil az elit Hársba, én a Tölgybe, Nita pedig a tesis Bükkbe. Régi kérdés, hogy melyik osztály a legjobb, és erről mindenki mást állít. Mondanom sem kell, a legtöbben a sajátjukat tartják a legtöbbre, de nyilván a Tölgy a nyerő.

Attól még, hogy nem egy osztályba járunk, sokat vagyunk együtt, mert nagyon jó barátok lettünk. És bizony, néha történik velünk olyan, amit csak egy kis nyomozással meg ilyenekkel lehet megoldani. Ráadá-

sul valahogy elterjedt itt az iskolában, hogy mi amolyan detektívféleségek vagyunk.

Szerintem Nita terjeszti, meg is mernék rá esküdni...

A hírnév pedig olyan, ami vonzza a furá embereket meg a furá helyzeteket is.

Ezúttal sem volt másként.

Este ismét összeültünk a kertünkben álló szűk kis faházban, mert ez a főhadiszállásunk. Apu egyszer azt ígérte, ha jó idő lesz, nagyobbra építjük, és akkor majd lehet benne fűtés is. Én meg arra gondoltam, ha jó idő lesz, akkor már pont nem kell majd fűtés, de ez most mindegy.

Gil elővette a nyomozós füzetet, amelynek az első lapján ott virított: CWTT, meg a névsor: Gilbert Frost, Anita Brodsky és Howard Matheu. Mivel ő az írnok, most új lapot kezdett, és felvéste:

Nyuszi

Először azt hittem, csak viccel, de tök komolyan rám nézett, és várta, hogy elmondjam, amit tudok. Vagy ha van ötletem...

– Mi az, hogy nyuszi? – kérdeztem teljesen jogos felháborodással.

– Hát ez az új ügyünk neve – hebegte, de látszott rajta, hogy bármire átírja, csak ne nézzek így rá. Nita próbált segíteni:

– Patrick nyuszija, nem? Az úgy jobban hangzana... – És várta a jóváhagyásomat, ami persze nem érkezett meg.

Sőt, kétségbe ejtőbb volt a helyzet, mint előtte! Egyáltalán nem látták a HIBÁT! Nem értették, hogy nyolc és fél évesek vagyunk, ami ugye majdnem kilenc, és mi már nem használunk olyan szavakat, mint a „nyuszi”.

De főleg nem írjuk le!

– Nyúl. A *nyúl* szót használjuk ehhez az esethez. Azt keressük. Egy plüssnyulat keresünk – adtam az értésükre. Szándékosan halkán beszéltem, és közben látványosan úgy tettem, mint aki megbocsát nekik.

Gil most már értette, mi a gond, mert áthúzta a „Nyuszi” szót, és nagyobb betűkkel odaírta: „Nyúl”, majd aláhúzta kétszer. Egy pillanatig csak ültem, és néztem a füzetet, de ettől egy kicsit sem tűnt komolyabbnak az ügy. Egy elsősnek fogunk plüssnyusziért szaladgálni, ez az igazság. Ezen pedig semmit sem változtat, ha nyúlnak hívjuk, és nem ront már tovább az sem, ha nyuszinak.

– Rákerestem az interneten a plüssnyuszi... akarom mondani plüssnyulakra, és az olyan esetekre, amikben plüssállatok szerepelnek – kezdte Gil.

– Én is rákerestem! – vágott közbe Nita, ami már csak azért is furcsa volt, mert neki nincs telefonja, a nővérei meg sohase engedik oda a számítógéphez. Immár világosan látszott: tényleg nagyon akarja ezt az ügyet.

– És találtál valamit?

Hirtelen nem tudták, hogy kit kérdezek, ezért egyszerre kezdtek el beszélni, de Gil gyorsan félbehagyta, és hagyta Nitát érvényesülni.

– Semmit se találtam, csak egy csomó cukiságot,

amit én nem vehetek meg, Patricket meg nem vigasztalnám...

Gil egy pillanatra megsajnálta, de annál jobban el akarta mondani, amivel készült:

– Én viszont találtam egy érdekes cikket. – Erre Nita elhallgatott. Gil most már tudta, hogy ő következik, és bele is lendült rendesen: – Itt Southamptonban a kikötőből tűntek el játékok, köztük plüssállatok is. A *The Southampton Press* egy teljes oldalon foglalkozott az esettel! A cikket ráadásul álnéven közölte az újságíró, valami UUm. Elsőre nem gondoltam, hogy összefügg a mi esetünkkel, de nézzétek, milyen képet raktak a cikk mellé! – És odatartotta a mobilját az orrunk elé. Jól is tette, mert enélkül sohasem hittem volna el...

Patrick nyula volt a képen!

* * *

Még előző reggel történt, hogy leejtettem a szendvicsem az udvaron. Nem volt különösebb oka, úgy ettem, ahogy szoktam. A szalvétát csak félig húztam le róla, hogy a paradicsomkarika ne érjen az ujjamhoz, mert azt ki nem állhatom. Aztán amikor elértem a papírhoz, ugye lejjebb kellett húzni, és valahogy rosszul tarthattam, mert amikor Kai McClune nekem jött hátulról, kirepült a kezemből.

Kai teljesen dilis a nagyszünetben. Nem tudom, hogyan csinálja, de mire az udvarra érünk, már meg is ette a kajáját, és onnantól olyan, mint egy üstökös. Mindig számítani kell rá, hogy elhúz melletted. Ezút-

tal sajnos nem voltam elég éber, így a szenyóm sebzetten feküdt a fehér kavicsokon. Szerencsére nem bukfencezett, és ügyesen a csomagolására érkezett, ezért úgy véltem, még megmenthető.

Lehajoltam érte, és ekkor két fényes cipő lépett a kajám közvetlen közelébe. A cipőhöz vasalt, fekete nadrág és zakó tartozott fehér inggallérral, továbbá egy egészen simára borotvált arc. Mindez napszemüvegben és rövid, őszes hajban teljesedett ki legfelül. Felálltam, kezemben a félbehagyott szendviccsel, erre megszólalt:

– Helló, kisgyerek! Merre találok az igazgató irodáját?

Önmagában már attól megijedhettem volna, hogy a Falábút keresi, de ekkor levette a szemüveget, és ahogy félrehúzódott a zakója, az övén láttam megcsillanni a HM Revenue & Customs* jelvényét.

– Ö... – hebegtem kétértelműen. Zavarban is voltam, meg egy fél falat még a számban maradt, és nem igazán tudta eldönteni, merre induljon. Megvonhatam volna a vállamat is, de ehelyett némán mutogatni kezdtem, hogy ott kell bemenni, aztán a lépcsőn fel egészen a Poros Toronyba, a legfelső emelet leghátsó szobájába. Nagyon kínos volt, mert úgy hadonásztam, mint egy törött ablaktörő, viszont hatásosnak bizonyult. A hapsi megértette, egy szó nélkül bólintott, és elindult, de úgy, mintha menetelne.

– Ez meg ki volt? – szólalt meg mellettem Nita, amire úgy összerázkódtam, hogy a szenyóm ismét a

*Akkor még nem tudtam, mi az, csak látszott rajta, hogy valami fontos. Most már tudom: Brit Vám- és Adóhatóság.

földön landolt. Ezúttal teljesen vége volt neki. Ez a második becsapódás felszakította az átnedvesedett, gyenge szalvétát, és a szendvics alkotóelemei, az egész bélése élettelenül széthullott a földön.

Mrs. Conflow szinte azonnal odakiáltott az udvar túloldaláról, mert olyan szeme van, mint egy sólyomnak:

– Azt sürgősen vedd fel a földről, Howard!

Kai McClune messziről kiröhögött, Nita pedig morgott, hogy mennyire elege van Kaiból, és fogadkozott, hogy edzésen teljesen szétszekálja majd. Aztán a dühe elpárolgott, és segített a romeltakarításban. Mire a kukához értünk, megjelent Gil. Kérdezgetni kezdett ő is, hogy ki volt a fazon. Amikor meséltem neki a HMRC-s jelvényt, felvonta a szemöldökét. Gil apukája ugyanis rendőr, ezért minden ilyen hivatalos dolgot nagyon komolyan vesz.

– Kíváncsi lennék, mit akar a Falábútól – suttopta.

– Akkor hallgassuk ki! – mondta Nita magától értetődően, és már futott is be az épületbe.

Gillel csak összenéztünk, én talán egy kicsit hümmögtem is. Hiszen Gil tudhatná, hogy Nita előtt nem szabad csak úgy rossz ötleteket előhozni, mert mire kettőt pislogunk, már meg is csinálja. Mindenesetre nem volt mit tenni: utánaszaladtunk.

Felmentünk a lépcsőn, és minél magasabban voltunk, annál halkabb lett az udvar zaja. Az igazgatói folyosón már szinte vágni lehetett a csöndet. Odalopakodtunk az irodához. „Winfred Gunnarsson igazgató” – állt az aranyszínű névtáblán. Nita máris rátapasztotta a fülét az ajtóra, amitől kilógott kicsit a

nyelve. Vagyis nem attól lógott ki, hogy fülelt, hanem attól, hogy figyelt. Úgy látszott, hall valamit; közben Gil a folyosót vizslatta, nehogy megjelenjen mögöttünk egy tanár. Nem mintha meg tudtuk volna bárkinek is magyarázni, mit csoportosulunk az igazgató irodája előtt ahelyett, hogy az udvaron lennénk... Szóval, mivel már úgyis mindegy volt, én is odata-pasztottam az ajtóhoz a fülem.

– ...értem én, de nem hiszem, hogy ezek között a gyerekek között kellene keresni a bűnöst! – csattant fel a Falábú.

Nitával elkerekedett szemmel néztünk egymásra, mire Gil sem bírta tovább, és odafurakodott közénk. A matatás miatt egy pillanatig nem hallottunk semmit, aztán nem is mondtak semmit.

Elszorult a torkom. Belém nyilallt, hogy meghallhatták a motoszkálást. Mindjárt kinyitják az ajtót, és mi beesünk az irodába a lábuk elé...

– Nem kell így mellre szívnia, igazgató úr – szólalt meg rekedt hangon a vámos. – Az embereim értik a dolgukat, óvatosak, és akár hiszi, akár nem, láttak már gyereket.

– Én is láttam már tetőt, mégsem vagyok ács! – perelt Mr. Gunnarsson.

– Az megnyugtatóna, ha én magam intézném az ügyet? Csak bemegyek minden osztályba, felteszek pár kérdést...

– Én magát sem ismerem jobban, mint az embereit, de legyen. Ha ez az adóhatóság kívánsága...

Nitának annyira tetszett, amint ott állunk és hallgatózunk, hogy beleremegett a térde. Ezen elmoso-

lyodtam, aztán mindhárman beestünk a Falábú irodájába.

Esélyünk sem volt.

Gondolom, kellett volna egy elköszönés vagy valami, hogy számítsunk az ajtónyitódásra, és szétrebbenjünk, de nem volt. Elveszítettük az egyensúlyunkat, vagyis Nita talán nem, de Gil belekapaszkodott, úgy-hogy bumm, hasra estünk. Ott állt fölöttünk az igazgató meg a HMRC. Közelebb már nem is lehettem volna, az orrom nekinyomódott a fényes, fekete cipőnek, és bepárásodott, ahogy rászuszogtam.